

Betænkning, der blev afgiven i 1874—75, havde paatænt. Det har nemlig været fælles for Arbejdskommissionens Betænkning og den Betænkning, vi afgave, og det Forslag, som det ærede Medlem fra Nørresundby indbragte, at man har søgt at drage Kommunerne ind ogsaa i Bestyrelsen derved, at der i ethvert Sogn af Kommunalbestyrelsen skulde ansættes en Agent, eller hvad man nu vil kalde det, for Kassen. Udvalget i 1874—75 gik dog videre, idet det, som jeg før nævnte, vilde have en hel ny Bestyrelse til Varetægelsen af Understøttelseskassen. — I disse Bemærkninger, som jeg her er fremkommen med, om de Forsøg, som i Lovbet af de sidste 10 Aar idelig have gjentaget sig, antager jeg, at jeg i det Mindste har mindet om de Hovedtræk, der have været de ledende i denne Sag, og ærede Herrer ville da ogsaa snart være paa det Rene med, hvori Ligheden i det Forslag, som den høitærede Finansminister har forelagt, bestaar, og hvori Uligheden. Det Forslag, som den høitærede Finansminister har forelagt, kaldes i sin Titel Forslag til Lov om en Anstalt for billige Alderdomsforsørgelser, men vi kunne vist let blive enige om, at en Titel ikke er meget værd, naar ikke Indholdet svarer til Titlen. Det, jeg nu vil tillade mig en lille Undersøgelse af, er, hvorvidt Lovforslagets Indhold kan siges at svare til sin Titel, og jeg tager da for mig de Paragrafer, som jeg foreløbig betragter som Hovedparagraferne, nemlig §§ 2, 6 og 12. Naturligvis kunne de andre have mere eller mindre Betydning, men de nævnte betragter jeg i Forhold til hele Systemet som Hovedparagraferne. Jeg skal nu som sagt tillade mig at anfille en lille Undersøgelse af, hvorvidt dette Lovforslags Indhold svarer til sin Titel, saa at det virkelig bliver et Lovforslag om en Anstalt for billige Alderdomsforsørgelser, vel at mærke saaledes, at Alle kunne være med og navnlig de, der trænge mest, ellers kan det hele jo ikke nytte Noget eller vil i hvert Fald ikke blive til en billig Alderdomsforsørgelse for dem, i hvis Interesse en saadan Alderdomsforsørgelse netop skulde oprettes. Jeg maa iøvrigt her beklage, at den høitærede Finansminister ikke har ledjaget sit Forslag med flere Oplysninger, end han har. Jeg veed meget vel, at det statistiske Materiale ligger rede for ærede Medlemmer, og at det staar dem frit for at gjenmarbejde det, men man kunde dog nok med Billighed have forlangt, særlig da den høitærede Finansminister selv tidligere har rettet en Vebredelse imod Medlemmer af dette Thing, fordi de ikke have ledjaget deres Lovforslag med

tilstrækkelige Oplysninger om, hvad det vilde koste, at den høitærede Finansminister havde givet en Oversigt f. Ex. over Aldersklasserne, over, hvor mange Mennesker, der findes i de forskjellige Aldersklasser, og hvor mange han antog vilde faa Nytte af Loven, og hvor langt de 2 Millioner kunde strække til o. s. v. Jeg har da gjort mig den Uleilighed at sætte mig ind i dette, saa godt jeg har kunnet, for at se, hvorvidt Formaalet virkelig opnaas, nemlig at der herved fremkommer en tilstrækkelig billig Alderdomsforsørgelseskasse i den Forstand, at den strækker sig vidt nok ud til de Klasser, som trænge til Hjælp. Nu skal jeg allerførst minde om, at der er ikke mindre end 740,000 Mennesker her i Landet mellem 18 og 40 Aar. Tallet er ikke for høit. Jeg har talt det igjennem flere Gange, og der er andre Medlemmer, der have gjort det Samme, jeg har saaledes forvisset mig om, at Tallet er tilstrækkelig rigtigt. Over 55 Aar er der saadan Noget som 272,000. Nu maa vi fæste Opmærksomheden paa, at der er en Bestemmelse, der siger, at der tilskydes af Statskassen 2 Millioner Kroner, og paa den næste af de af mig nævnte §§ 2 og 6, der siger, at der gives et Tilskud, og at dette Tilskud bestemmes som et vist Antal pCt. af det opsparede Beløb, nemlig 50 pCt., og endelig paa Bestemmelsen i § 12, som siger — det er fjerde Stykke — at „Indtegningen af nye Livrenter eller Forhøielse af de alt tegnede ophører, naar det viser sig, at Værdien af Interessenternes samtlige Indskud, for hvilke Livrente endnu ikke er erhvervet, naaer op til et dobbelt saa stort Beløb som den beholdne Hjælpesfond.“ Nu kunne vi let blive enige om, at de 740,000 Mennesker melde sig ikke Alle, og her vil jeg ogsaa sige til de ærede Herrer, at saa blev det rent galt, dersom de meldte sig Alle. Nej, det behøver ikke at gaa nær saa vidt, hvad jeg nu skal komme til at paavise. Vi kunne som sagt let blive enige om, at de melde sig ikke Alle, skjøndt de have Ret dertil. Man kan vel ogsaa maasse mene, at de ville ikke give de høieste Tilskud, som der kan gives, nemlig 27 Kr. aarlig, idet der saa fordres, enten at vedkommende Kommune skal hjælpe eller ogsaa vedkommende Arbejdsgiver. Men lad os saa sige, de gjøre det, der ligger om ikke midt imellem, saa i ethvert Fald saa meget som muligt derved, og vi tør saa vel nok sige, naar det skal være en virkelig Hjælp for de Paagældende, at den mindste Sum, der kan være til nogen Nytte, er ca. 200 Kr. . . . (Afbrydelse) . . . Ja, jeg indrømmer, at det er altfor lidt, men det tør vi nok sige, at, naar det virkelig skal være